

عنوان مقاله:

رد پای امام رضا (ع) در باغ قدمگاه نیشابور «کاری از شیخ بهایی به دستور شاه عباس اول از طراحی تا مفهوم»

محل انتشار:

نشریه هنرهای زیبا- معماری و شهرسازی، دوره 21، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

مجتبی رضازاده اردبیلی - دانشیار دانشکده معماری، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

زهره فاضل زاده تمام - مدرس گروه مرمت، دانشگاه پیام نور، البرز، ایران

خلاصه مقاله:

نوع اندیشه های متفاوت که از یک شناخت عرفانی سرچشمه می گیرد، تاثیر بسیار در شکل گیری فضاهای انسان ساخت دارد. قدمگاه نیشابور به عنوان یکی از اماکن زیارتگاهی، متأثر از اندیشه های عرفانی بوده است و این مفاهیم در شکل گیری این مجموعه تاثیرگذار بوده است. در سفری که شیخ بهایی با شاه عباس صفوی در سال ۱۰۲۰ ه.ق از اصفهان به مشهد آمده، شاه عباس دستور ساخت قدمگاه را در این محل داد و قدمگاه با طراحی وی ساخته شد. در این مقاله تلاش می شود ارتباط معماری این مجموعه با مفاهیم عرفانی بازشناسی شود. در سیر مراتب عرفان، از منازل هشت گانه ای یاد می شود که سالک با طی منازل هفت گانه تا مرتبه فنا فی الله می رسد و در مرحله هشتم، از حق به سوی خلق بر می گردد. این مقاله سعی دارد، با شناخت ویژگی های هر یک از این مراحل، ارتباط آن را با تحت تاثیر قرار گرفتن شکل گیری باغ قدمگاه با تفکر طریقت بررسی نماید. ابتدا تفکر طریقت مورد مطالعه قرار می گیرد در ادامه به شناخت و معرفی باغ قدمگاه پرداخته می شود و در گام بعدی ارتباط میان این دو حوزه بر پایه مستندات موجود مورد بررسی واقع خواهند شد. این پژوهش مبتنی بر روش تاریخی، تحلیلی، تفسیری و نیز پژوهش موردی است.

کلمات کلیدی:

نیشابور، قدمگاه امام رضا (ع)، تفکر طریقت، معماری - عرفان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1779983>

